

[Aksel Møller.]

spørgsmål, er jeg nok kun foran ham i tid, når jeg yder den højtærede udenrigsminister en anerkendelse. Det vil altså ikke være nødvendigt, at jeg nærmere beskæftiger mig med udenrigsministerens indsats. Vi kan naturligvis kun være tilfredse med hans fastholden ved NATO; vi benytter lejligheden og lykønsker ham med, at han i hr. Poul Hansen (Kalundborg) har fundet en forsvarsminister med samme positive indstilling til udenrigs- og forsvarspolitikken. Vi har indtrykket af en udenrigsminister, som gør sig umage for at varetage Danmarks og danske statsborgeres interesser overfor udlandet.

Blandt de spørgsmål, som det er naturligt at beskæftige sig med ved denne lejlighed, når talen falder på udenrigspolitik, og som jeg ved at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil gøre bemærkninger om, er den senere tids meget interessante udvikling i Sovjetunionen. Den har åbnet betydelige perspektiver for hele den verdenspolitiske situation. Lad os ikke for alt det store glemme de mindre sager, som denne udvikling har åbnet adgang for os til at se på med friske øjne. Med omstyrningen af Stalinmyten på kommunisternes partikongres i Moskva har man også fået mulighed for at få svar på spørgsmål, som tidligere forblev ubesvaret.

Et af disse spørgsmål er: Hvilken skæbne ramte den tidligere danske kommunistiske folketingsmand Arne Munch-Petersen? En vigtig side af en stats væsen er, at den aldrig ophører med at interessere sig for, hvad der er sket dens borgere, hvor de end færdes i verden. Jeg spørger derfor den højtærede udenrigsminister, om der nu er nyt at berette om den forsvundne Arne Munch-Petersen. Jeg ser, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke er tilstede i salen, men jeg går ud fra, at hans medarbejdere er i stand til at besvare de spørgsmål, som denne sag giver anledning til. Nu, da de i alt fald må have fået øjnene op for, hvor grusom og rådden den afgud, som de før tilbad, har været, nu, da deres mærkværdige pligt til at være Moskva-parolerne følgagtige må anses for ophævet og de forhåbentlig ikke behøver at frygte et tilbagefald til stalinismen, burde de kunne bidrage til den endelige opklaring

af tragedien Munch-Petersen. De ærede medlemmer ved vel, med hvilket ærinde Munch-Petersen rejste til Sovjetunionen, og hvilke organisationer og personer han skulle søge forbindelse med der. Ved at give oplysning om det kan de skaffe et udgangspunkt for den opklaring af Munch-Petersens skæbne, som den nye sovjetpolitik muliggør. I formen er mit spørgsmål stilet til den højtærede udenrigsminister, men jeg tilstår, at det afgørende svar venter jeg fra det kommunistiske partis medlemmer i denne sal. Hvad kan de nu fortælle, hvad tør de nu fortælle om deres tidligere medarbejders forsvinden i Sovjetrusland?

Mon ikke den højtærede udenrigsminister, efter hvad jeg allerede har sagt, er klar over, at min anerkendelse til udenrigsministeren ikke gælder statsministeren. Hvis de deler den, som de er venner til, kommer i alt fald statsministeren ganske ufortjent til sin part! Det er jo ærlig talt meget lidt i den indenrigske politik, der er lykkedes for den højtærede statsminister og hans kolleger i regeringen. Statsministeren vil sikkert være enig i, at lægger man det, som er nået, ved siden af det, som er lovet vælgerne ved to valg i 1953, duer ordet „lykkedes“ ikke; „mislykkedes“ passer bedre.

Hvor er det store boligbyggeri blevet af? Hvor er den lovede produktionsstigning? Hvad er der blevet af den lave rente? Hvor er den fulde beskæftigelse? Hvor er den valutareserve, regeringen arvede? Er det nødvendigt, for at alle disse genvordigheder kan være tilstrækkelig tydeligt tegnet, at udtrykke dem i tal?

Ret skal være ret. Jeg vil gøre den socialdemokratiske regering en tilståelse. Jeg tror, at den forrige regering, om den havde været i den nuværende regerings sted, havde lært i alt fald nogle af de samme vanskeligheder at kende. Men læg mærke til, at vore partier gik ikke til valg på løfter om, at renten skulle blive lavere, beskæftigelsen højere og boligbyggeriet større, og allerede det gør jo en forskel. Mon ikke enhver politisk interesseret her i landet ved, at vi på-tog os det handicap, det nu engang var at advare mod den socialdemokratiske, overdådige løftepolitik under valgkampen? Erindrer man da ikke, at vi tydeligt sagde,